

[Stålberg, Vilhelmina]
Hjalmar og Hulda.

Paa blomsterklædt Bakke sad Hjalmar og sang
Om Fortids Bedrifter engang,
Og Liljernes Bægre og Rosernes Blad
Sig boiede dybt for hans Sang,
Og Fuglene sidder saa stille paa Træet
Som gyldene Nye paa vuggende Sæden,
De nikkede Bifald ved Vaarvindens Pragt,
Mildt stinnede hans Bænde, hans krigeriske Dragt.

Og hele Naturen forynget og fjon
Og glad i sin festlige Bryd,
Med usflettet Blomstkrans og Baarmantel grøn,
Nu lo som en længtende Brud
Og Glæden og Vren og Kjærligheds Minde,
De holdte sit Hjerdeglas for Ynglingens Sunde
De hoppede, med Vingen af guldfløjet Glans,
Sødt bydede hannem den Glæde der sandt's

Sig nærmere Hulda og Drømmen forsvandt
For Ynglingens elskede Syn
Han saa atter hende saa Rødmen som brandt
Sig Purpur paa snehvide Hønd,
Han kyssede en Taar af det straalende Dø,
Han tænkte paa Verden og Striden saa nøie.
Lyffalig han sank i den Tilbedtes Favn,
Han glemte sin Ære, sit Rygte og Navn.

Du elsker mig Hulda og Jorden mig bær,
Som Rosen paa Dugperlens Sti,
Du elsker mig Hulda og Kjærlighed er
Et længere fremmed for mig,
Thi tungstude Tomhed og søgende Smerte,
De finde ei Veien hen til mit Hjerter,
Thi er ei Naturen o Bige! med dig
Et Paradis nede paa Jorden for mig.

V box 17:496

Men sviger du mig o da sluttes min Sol.
Da kriser af Angest mit Bryst,
Da findes paa Jorden fra Pol og til Pol
Gi nogen som skænker mig Trost
Dog sværg du mig Hulda ved Himlen som her dig
Mig aldrig at svige hvor Skjæbnen end før dig.
At blive mig trofast i Liv og i Død.
At elske din Hjalmar i Lykt og i Rød

O Hjalmar sa Hulda med sød Melodi;
Og tog af sin Elste et Kys,
Hvor ofte jeg sagde jeg trofast skal bli'
Det samme jeg svor dig jo nys
Dog sværges jeg Hjalmar ved Himlen som her' mig,
Dig aldrig at glemme hvor Skjæbnen end før dig,
Og blodt for min Hjalmar jeg klæ'er mig som Brud,
Og bryder jeg Eden saa straf mig, o Gud!

Og Solen var synket og Fuldmaanen to
Saa mildt paa det elskende Par,
Mod Bjerget de taagede Skyer nu drog,
Men sidder dog endnu igjen.
Dog maatte til ulige Hytter de vandre
De sværged nu høit at bli tro mod hverandre
Og Hulda hun lover at møde sin Ven
Bed næste Dags Aften paa Bassen igjen.

Saa leve'de den lykkelige Hjalmar en Tid
og Sommeren gif her sin Ros.
Med Sommeren flygtede hans gyldne Fred,
Lig Dalens henvisnede Ros;
Thi snart udbrod Krigeus forførende Lue,
Den Elskendes Taarer nu Hjalmar mon skue
I Striden, men Hulda i Kjerligheds Blod
Evor atter ham Trofast i Liv og i Død.

Et Aar var han borte og Glæde og Liv
Nu vored i Riget vaant,
Slut var nu den grumme den blodige Krig
Og Sorgen til Glæden embytt.

Med Ar og med Frugter saas Jorden sig smykker;
Da ilede Hjalmar hjemad for at trykke
Sin længtende Brud til sit trofaste Bryst'
At ombytte Smerten i Glæde og Trost.

Bed Hjemmet han mødte den graanedt Even
En Grande, og trykte hans Haand,
Velkommen behjertede Yngling igjen
Fra Striden og fremmede Land;
Tak Even sagde Hjalmar hvor lever min Pige?
Jeg iler til hende, og snart skal hun skue
Med Glæde og Kjerligheds Dje paa mig,
Du hindrer mig Even o jeg skjenner ei dig.

Og Even tog i Bidslet og rykked hans Hest,
Den stailed tilbage et Skridt
Jeg frygter du bli'er ingen velkommen Gæst.
Da studebde Hjalmar saa trist.
Bemander dig Yngling med Mod for at høre
En Hilsning som hole din Glæde forstyrer;
Den trolose Hulda' et strækkeligt Bud,
Idag er den store Sebastians Brud.

O Himmel og Aigrund freg Hjalmar og slog
Jortvivlet Staalha ndsker ihob,
Meenederske vente jeg træffer dig nok!
Og døv for den Gamles Tilraab,
I Firsprang han red til den Troloses Hytte,
Hvor Vinduerne vare stjent blomsterbesmykte
Og Taget gav Gjenlyd af Gjesternes Sang,
og Harper og Bagre de klang paa eugang.

Og iad traadte Hjalmar i frigerist Dragt,
Og Harperne kandsed i Hast,
Og harmfuld han gaar mod sin trolose Brud
Og griber i Guldkronen fast,
Han river det viidt af det mørkbrune Haaret,
Saa bleg som en Dronning der lagdes paa Baacen,
Saa Hulda med Dødsstræk og bankende Barm
Og saa paa sin Elskendes hævnende Arm.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

Brudgommen han hæved' mod Hjalmar sit Sværd,
Men Hjalmar han hæved og sit;
Han raabte du Næling blodt Død er du værd,
Mit Sværd bider bedre end dit;
Som Lover de kjæmpede nu mod hverandre
For Livet stred han og for Hævn stred den andre,
Som Ild lyste Dinenes glindsende Bar,
Men Sagen dog uvis og uafgjort var

Ung Hjalmar han stødte sin Klinge med Hast
I sin haged' Modstanders Bryst
Men denne af ham Dødsstøret var alt bragt
og blegnet med hvide Røst
Kaldt Gistningen ned ved Foræderffens Side,
Som ikke ophørte at græde og kvide,
Naar hun saa den døende Næling saa,
Saa bleg som en afbuggen Lilje han saa.

O ve mig! o ve mig! min Hjalmar jeg sveg!
Hun raabte og Hænderne vred,
At sværgen er let, men det er ingen Veg
At bryde saa troloft sin Ed.
Og yndelig Kval nærmed' sig hart hendes Hjerte,
Og inden tre Dage hun døde af Smerte.
Ved Siden af Hjalmar hun jordedes da,
Et Brudepar blev de i Graven endda.

Hvergang, siger Sagnet, naar Midnatten har
Sin Daage fra Himlen udstrakt
Kring Bjerget, og lys, der, med Vingernes Bar,
Staar Hu'da i selverhvidt Dragt
Paa Bladsen hvor ofte med Hjalmar hun sad
Der hun aflagde Eder som trolos hun sveg.
Hun klager og sukker saa angæfelig og bleg:
O ve mig! o ve mig! min Hjalmar jeg sveg.

Tilfjøs hos Boghandler Urdal i Tromsø
O Kjeldseth's Tryk